

ΑΠΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ.

ΕΤΟΣ ΙΗ'.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΙΟΥΛΙΟΣ, 1883.

ΑΡΙΘ. 211

Συνδρ. έτησ. έν 'Ελλάδι Δρ. 1.

» » » 'Εξωτερικῶ » 2.

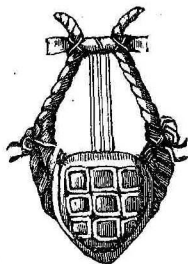
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

'Εν ὁδῷ Σταδίου ἀριθ. 39.

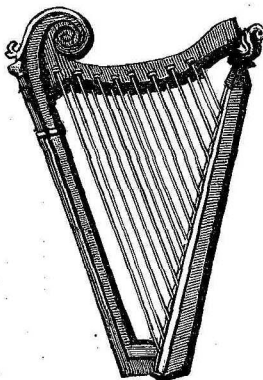
Εἰς οὐδένα, πλὴν τῶν τακτικῶν ἀνταποκριτῶν, στέλλεται ἡ 'Εφημερίς τῶν Παίδων ἄνευ προπληρωμῆς.

Μουσικὰ ὄργανα.

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 1 τῆς προκειμένης εἰκόνης ὄργανον εἶναι ἡ ἀρχαία κι-
νύρα, τὸ ἐθνικὸν ὄργανον τῶν 'Ε-
βραίων καὶ πιθανὸν τὸ ἀρχαιότατον
ὄλων τῶν μουσικῶν ὀργάνων, ἡ
λέξις κινύρα παράγεται ἀπὸ τὸ κι-
νύρομαι, κλαίω, θρηνῶ, ὡς ἐκ τοῦ-
τοῦ δὲ τινες ἐνόμισαν ὅτι οἱ 'Ελ-
ληνες, ὅταν παρέλαθον τὸ ὄργανον
τοῦτο ἀπὸ τοῦς 'Εβραίους, τὸ με-
τεχειρίζοντο μόνον εἰς τὰς κηδείας
καὶ εἰς ἄλλας πενθίμους περιστά-
σεις. Οἱ 'Εβραῖοι ὅμως τὸ μετεχει-
ρίζοντο ὅχι μόνον εἰς τὴν θείαν λα-
τρείαν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς ἐθνικάς

2. Κιθάρα.

1. Κινύρα.

ἐορτάς καὶ τὰ ἰδιωτικὰ συμπόσια.
Εἰς τὸ Ταλμούδ τῶν 'Εβραίων εὖ
ρίσκομεν παράδοσιν ὅτι ἄνω τῆς
κίνυρος τοῦ Δαβὶδ ἦτο ἀνηρτημένη
κινύρα, τῆς ὅποιας τὰς χορδὰς ἐ-
πληττεν ὁ βόρειος ἄνεμος κατὰ τὸ
μεσονύκτιον καὶ παρήγε θελκτικούς
ψόγγους. Ἡ κιθάρα φαίνεται ὅτι
εἶναι 'Ελληνικὸν ὄργανον. γνωστὸν
ὅμως εἰς τὰ ἔθνη τῆς 'Ανατολῆς.
Οἱ Χαλδαῖοι τὴν μετεχειρίζοντο εἰς
τοὺς χοροὺς, οἱ δὲ 'Εβραῖοι εἰς τὴν
θείαν λατρείαν. Μερικοὶ ἐκκλησια-
στικοὶ συγγραφεῖς ἐνόμισαν ὅτι ἡ
κινύρα εἶχε σχῆμα Δ καὶ ἐπαί-
ζετο μὲ πλήκτρον, ἀλλὰ φαίνεται
πιθανώτερον ὅτι τοῦτο ἦτο τὸ ἀρ-
χαιότατον σχῆμα τῆς κιθάρας.

ΤΟ ΠΟΥΛΙ

Τοῦ 'Αλεξάνδρου Δουμά, υἱοῦ.

Α'.

Παιδί, πουλάκι ἐπρασες τοῦ κάμπου εὐτυχησμένο,
Καὶ «σ' ἐπίασα!» εἰς τὴ χαρὰ φωνάζεις τὴν τρελλή σου.
Καὶ κλαίει τώρα 'στὸ κλουδί, τὸ μαῦρο σκλαβωμένο,
Καὶ παίρνει τὸ παράπονο τραγοῦδι ἡ ψυχὴ σου...

Ἀπὸ καιρὸ τὸ μάτιασε 'σὴν ἀνθρῆ φωνιά του,
Καὶ τὴ φωνή του ἄκουες 'ποῦ στῶχει παραδώσει,
'Εξαπλωμένο, ἄφωνο. 'ς δὲ δένδρο ἀποκάτου,
Γιὰ νὰ μὴ τύχη καὶ σὲ 'διῇ καὶ τὴ σκλαβιά γλυτώσῃ...

Ἀχ, τὸ πολὺ ὡς αὔριο θ' ἀκούς τὸ λάλημά του.
Καὶ γὰρ χαρὰ τόσο μικρὴ ἡ γνώμη ἡ σκληρὴ σου
Καὶ μέσ' ἀκόμη 'ς δὲ κλουδί τοῦ κόφτει τὰ φτερά του,
Νὰ μὴ πετάξῃ πρὸ ψηλά ἀπὸ τὴν κεφαλὴ σου.

Πῶς νὰ τὸ βλέπης ἡμπορεῖς ἀπελπισιὰ γεμάτο,
Τὸ βάμφος του τ' ἀβύνατο 'ς δὲ σύρμα νὰ ματώνῃ.
Νὰ τρέχῃ εἰς τὰς τέσσαραις γωνιαίς ἐπάνω, κάτω,
Μὲ τέτοια θλιθερὴ φωνή; Αὐτὸ σὲ ξεφαντώνει;...

Καὶ ὅμως τὸ μικρὸ κλουδί τὰ χέρια σου στολίζει,
Μὲ τοὺς παλῆρους καὶ πρώτους του συντρόφους μὲ λουλούδια.
Μὰ ἔλ' αὐτὰ τοῦ λιθαροῦ τ' ἀγέρι δὲν ἀξίζουν,
Οὔτε 'σὲ λόγγου φύλλωμα τὰ βραδινὰ τραγοῦδια.

Δὲ 'ξέρεις ὅτι προσευχὴ καὶ λειτουργιὰ καλοῦνε
Τὸ λάλημα μικροῦ πουλιοῦ ποῦ φέρνει ὁ ἀγέρας;
'Αχ! τὰ μικρά του ἀπὸ σὲ τὸν σκλάβο σου ζητοῦνε.
Γιὰ σέν' αὐτὸ εἶναι πουλί, ὅμως γι' αὐτὰ, πατέρας!

Πατέρες εἰν' καὶ τὰ πουλιὰ καὶ τοὺς 'δικούς μας, μοιάζουν,
Εἰς τὰ μικρά τους νὰ πετοῦν μαθαίνουν 'στὸ ἀγέρα,
Κάθε ἡμέρα, ποῦ πέρνῃ, τὸν Πλάστη νὰ δοξάζουν,
Καὶ μὲ τραγοῦδια συμβουλαὶς τοὺς δίδουν νόχτα, μέρα!

B'.

Καὶ καταβαίνουν τὴν αὐγὴ ἀπ' τῆ ζεστῆ φωλῆά τους.
Νὰ 'βροῦν σπειράκι σιταριού νὰ θρέψουν τὰ μικρά τους.
Νὰ μεγαλώσουν, νὰ γενῇ τὸ ἀπαλό τους χνοῦδι
Δυὰ ταξιδιάρικα φτερά, καὶ ἡ φωνὴ τραγοῦδι ...

Κάθε πουλάκι ὁ Θεὸς τὸ εὐλογεῖ, τοῦ δίνει
Τὸ σιταράκι 'πὺδ' ὅτῃ γῇ ὁ θειστής ἀφίνει.
Γιὰ ὅλα ὁ καλὸς Θεὸς ἀπὸ ψηλὰ φροντίζει,
Καὶ τὴν μικρότερη φωλῆά μ' ἀγάπη τὴν στηρίζει!

Ἔρεϊς γιὰτὶ ὁ σκλάβος σου σὲ φεύγει καὶ φωνάζει,
Κ' ἔξαφνα γιὰτὶ στέκεται, προσέχει καὶ στενάζει;
Ἄχ, τὰ μικρά του π' ἄφησε ἀκούει νὰ τοῦ λένε—
«Ἔλα πρὶν ἀπεθάνουμε, πατέρα μου,» καὶ κλαῖνε ...

Κλεισμένο δὲν 'μπορεῖ τροφὴ νὰ φέρῃ 'στὴ μητέρα.
Γιὰ νὰ τὰ θρέψῃ 'ς τὴ φωλῆά πὺδ' μένει νύχτα μέρα,
Καὶ τὰ μικρά της μ' ὅλη της τῇ ζεσί δὲν θὰ ζήσουν.
Τί κρίμα ν' ἀπεθάνουνε πριχοῦ νὰ κελαδησουν!

Παιδί, τὸ ρόδο μύριζε μὰ 'πάνω μὴν ἀπλώνῃς,
Καὶ τὸ πουλάκι ἀκούγε χωρὶς νὰ τὸ σκλαβώνῃς.
Γιὰτὶ ἀπ' ὅλα μοναχὰ τὸ ἐδικό μας χέρι,
Κι' ὅταν χαϊδεύῃ μαλακὰ κακὸ νὰ κἀνῃ ξέρει ...

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΥΟΣ.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΣ.

('Ιδε προηγούμενον ἀριθμὸν)

ΚΕΦΑΛ. ΙΕ'.

Τέλος ἔφθασαν ἀπέναντι μεγάλου κτιρίου, ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ ὁποίου χάλαζα σφαιρῶν ἐχαιρέτησε τὸν στρατηγὸν καὶ τὸ γενναῖόν του στράτευμα. Οἱ ἄνδρες ἐπιπτον κατὰ δεκάδας. Αἶφνης δὲ ὁ Γεώργιος ἀνεπὶθῆσεν, ὠχρίασε, καὶ μὲ στεναγμὸν κατέπεσεν ἐκ τοῦ ἵππου του.

Ἡ πτώσις του ἐλόπησε πᾶσαν καρδίαν ἐν τῷ στρατεύματί του. Οἱ στρατιῶται προσήλωσαν τὰς λόγχας των καὶ πρὶν πρόφθασουν οἱ Αὐστριακοὶ νὰ γεμίσουν ἐκ δευτέρου τὰ ὅπλα των, οἱ Πρωῖσσοι εἶχον κάμει ἔφοδον καὶ τοὺς ἔτρεψαν εἰς φυγὴν. Ἐπικουραὶ ἔφθασαν — τὸ χωρίον ἐκυριεύθη! Ἀλλ' ὁ γενναῖος Στρατηγὸς ἔκειτο ἀναίσθητος, μὲ μίαν σφαῖραν εἰς τὸ στῆθος του καὶ ἄλλην εἰς τὸν πόδα.

Ἡ μάχη εἶχε τελειώσει, καὶ ὁ Γεώργιος ἔκειτο χαμαὶ περιστοιχιζόμενος ὑπὸ χειρουργῶν. Ὅτε ἡ σφαῖρα ἐξήχθη ἐκ τοῦ μηροῦ του, ἔκαμε σπασμωδικὰς κινήσεις καὶ ἀνεστῆναξεν. Ἀλλ' εἶχον δέσει καὶ τὴν εἰς τὸ στῆθος του πληγὴν πρὶν συνέλθῃ ἐντελῶς εἰς αὐτόν. Ὅταν ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς του, ἔρριψε βλέμμα ἐρωτήσεως πρὸς τοὺς χειρουργοὺς, οἵτινες ὁμῶς δὲν ἐνόησαν περὶ τίνος ἐζήτει νὰ μάθῃ. Πληγω-

μένος τις στρατιώτης ὁμῶς κείμενος πλησίον ἀμέσως ἐνόησεν ὅτι δὲν ἠδύναντο νὰ καταλάβουν οἱ χειρουργοί.

«Οἱ ἐχθροὶ ἐνίκηθησαν, κύριε στρατηγέ,» ἐφώνησεν. «Τὸ χωρίον ἐκυριεύθη καὶ ὁ βασιλεὺς καταδιώκει τοὺς ἐχθρούς!»

Ὁ Γεώργιος κατένευσε μειδιῶν, καὶ ἀμέσως ἐλειποθύμησεν ἔνεκεν ἀπώλειας πολλοῦ αἵματος. Εἶχε πληγωθῇ βαρέως, ἀλλ' οὐχὶ καὶ θανάσιμως· οἱ δὲ ἱατροὶ εἶχον πεποιθήσιν ὅτι θὰ ἀναλάβῃ, ἀλλ' ἡ εἰς τὸν μηρὸν του πληγὴ τόσον ἐδεινώθη ὥστε ὅτε ὁ Γεώργιος τοὺς ἠρώτησε τὴν γνώμην των, δέν τω ἀπέκρυψαν ὅτι ἔπρεπε νὰ γείνῃ ἀποκοπὴ τοῦ σκέλους.

Ὁ Γεώργιος ἀκούσας ἔφριξεν· ἀλλὰ συνελθὼν ἠρώτησε σοδαρῶς.

«Δὲν ὑπάρχει, κύριοι, ρῶδεις τρόπος ὥστε νὰ εἰσέλθω πάλιν εἰς τὴν ἐνεργητικὴν ὑπηρεσίαν;»

«Οὐδείς.»

«Τότε λοιπὸν κάμετέ μοι ὅ,τι κρίνετε καλόν.»

Καὶ μετὰ ὑπομονῆς περιέμενε τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἔμελλε νὰ γείνῃ ἡ ἐγχείρισις· ὁμῶς ἔγραψεν ὀλίγας λέξεις εἰς τὴν σύζυγον καὶ τοὺς γονεῖς του. Τοῖς εἶπε ποῦ ἔκειτο, καὶ τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἔμελλε νὰ γείνῃ ἡ ἀποκοπὴ· ἡ δὲ σύζυγός του ἅμα ἔλαβε τὸ γράμμα, ἔσπευσε πρὸς αὐτόν. Ἀλλὰ τὰ μέσα τῆς συγκοινωνίας τότε ἦσαν τόσον ἀτελεῖ, ὥστε μία ὀλόκληρος ἑβδομάς παρῆλθε πρὶν ἢ φθάσῃ εἰς τὸ Λούτεν. Ἡ ἀποκοπὴ εἶχε μὲν ἤδη γείνῃ, ἀλλ' ὁ ἀσθενὴς τόσῳ μᾶλλον εἰχεν ἀνάγκην πάσης περιθαλψέως.

Ὁ Γεώργιος ἐθασανίζετο ἤδη ὑπὸ μελαγχολίας· συνησθάνετο ὅτι ἡ ζωὴ δέν του ἦτο πλέον χρήσιμος· καὶ ἤρχισε νὰ παραπονῆται διὰ τὴν σκληράν του τύχην.

Εἰς τοιαύτην διανοητικὴν κατάστασιν εὗρίσκετο, ὅτε ἔφθασεν ἡ Ἰωάννα, καὶ προσήλθεν εἰς τὴν κλίνην.

«Ἰωάννα!» ἀνέκραξε «πότε ἦλθες; εἶσαι μόνη; πῶς εἶναι οἱ γονεῖς μας καὶ ὁ μικρὸς Γεώργιος;»

«Ὅλοι καλὰ εἶναι καὶ σὲ ἀσπάζονται,» ἀπήντησεν ἡ Ἰωάννα· «ἀλλὰ σὺ, δυστυχῇ μου Γεώργιε, πόσον θὰ ὑπέφερες!»

Τότε ὁ Στρατηγὸς ἐνεθυμήθη τὴν ἀποκοπεῖσαν κνήμην του καὶ ἀνεφώνησεν·

«Ἄ! διατὶ μοὶ ἔκαμε τοῦτο ὁ Θεός! εἶθε νὰ ἦμην νεκρός! Τί δύναται ἀτυχῆς καὶ παραλελυμένος χωλὸς νὰ κάμῃ εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον;»

«Τί ἔπαθες;» ἀπεκρίθη ἡ Ἰωάννα· «λησμονεῖς ὅτι ἔχεις σύζυγον καὶ οἶόν, καὶ δύο γηραλέους γονεῖς νὰ συντηρῇς. Γογγύζεις κατὰ τοῦ Θεοῦ, ὅστις σὲ ἠλόγησε μὲ τόσα ἀγαθὰ, τίσας τιμὰς καθ' ὅλον τὸν παρελθόντα βίόν σου; Ἡμπορεῖς νὰ περάσῃς τὴν ζωὴν σου εἰς τοὺς κόλπους τῆς οἰκογενείας σου, πρὸς τὴν